

ΗΧΑΡΑΥΓΗ

Κηρυξ Της Παρουσίας του Χριστου

Η ΧΑΡΑΥΓΗ

ΕΤΟΣ 88 ον Αριθμός έκδοσης 5
Σεπτέμβριος – Οκτώβριος 2022

Περιεχόμενα του
παρόντος τεύχους

Dawn Bible Students Association
Η Χαραυγή
PO Box 521167
Longwood, FL 32752 U.S.A
www.dawnbible.com/gr

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ο Θεός δεν θα αποτύχει 2

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ

Το Κάλεσμα του Άβραμ 10

Ο Ιακώβ και ο Ησαύ 13

Ο Ιακώβ παλεύει έναν άγγελο 16

Η υπόσχεσις στον Ιούδα 19

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΟΓΜΑ

Διά να μη αποκάμητε χαινούμενοι κατά
τας ψυχάς σας 22

Όλα τα δικαιώματα
κατοχυρωμένα. Παρακαλούμε
να μας ενημερώσετε άμεσα για
τυχόν αλλαγή της διεύθυνσής
σας. Εσωκλείεται ένα έντυπο
συνδρομής του περιοδικού
και παρακαλείστε να το
αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη
νέα σας διεύθυνση.

The Dawn - Greek Edition

September-October 2022

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Ο Θεός δεν θα αποτύχει

*«Έλεος του Κυρίου είναι,
ότι δεν συνετελέσθημεν,
επειδή δεν εξέλιπον οι
οικτιρμοί αυτού.*

*Ανανεώνονται εν ταις
πρωΐαις· μεγάλη είναι η
πιστότης σου.»*

— Θρήνοι 3:22,23

ΚΑΛΑ ΕΙΠΕ Ο ποιητής ότι «η ελπίδα πηγάζει αιώνια στο ανθρώπινο στήθος». Πολλοί ευγενείς άνθρωποι προσπάθησαν εδώ και καιρό να ξεπεράσουν το χάος και την αγωνία του παρόντος, ελπίζοντας σε καλύτερες εποχές. Οι σοφοί του παρελθόντος περίμεναν με

ανυπομονησία και έγραψαν για μια «χρυσή εποχή» την οποία πρόβαλαν ότι θα γινόταν τελικά πραγματικότητα μέσω της καλής θέλησης και των συνεργατικών προσπαθειών εκείνων που πίστευαν ότι η ανθρώπινη μοίρα υπόσχεται κάτι καλύτερο από το να είναι συνεχώς σε κατάσταση αναταραχής, αγωνίας και θλίψεων. Ακόμη και σήμερα, κάποιοι εξακολουθούν να διασκεδάζουν αυτή την ελπίδα και κάνουν ό,τι μπορούν για να μετατρέψουν την ελπίδα τους σε πραγματικότητα.

Πριν από μερικά χρόνια αυτό υπογραμμίστηκε για εμάς με μια επιστολή που έλαβε «η Αυγή» από έναν κύριο που ήταν συνδρομητής σε αυτό που είναι γνωστό ως Παγκόσμιο Φεντεραλιστικό Κίνημα. Ο παγκόσμιος ή παγκόσμιος φεντεραλισμός δεν είναι μια νέα πολιτική ιδεολογία, αν και ίσως ελάχιστα γνωστή σε πολλούς.

Υποστηρίζει μια δημοκρατική, ομοσπονδιακή παγκόσμια κυβέρνηση με εξουσία σε παγκόσμια θέματα και γενική κυριαρχία στον παγκόσμιο πληθυσμό. Στην επιστολή, η παρουσίασή μας για τις προφητείες και τις υποσχέσεις του Θεού που είναι καταγεγραμμένες στη Βίβλο επικρίθηκε και ο συγγραφέας έκανε έκκληση να ενώσουμε τα χέρια για να βοηθήσουμε στη δημιουργία μιας ομοσπονδιακής κυβέρνησης για τον κόσμο.

Η επιστολή ανέφερε, εν μέρει: «Είναι δύσκολο για μένα να πιστέψω ότι κάποιος σε αυτή τη χώρα θα πίστευε στο είδος του Θεού που φαίνεται να λατρεύετε εσείς. Η ιδέα ότι είναι ο θεϊκός σκοπός να καταστρέψουμε τον εαυτό μας και να ανυπομονούμε να ζήσουμε ευτυχισμένοι στον παράδεισο για πάντα μετά είναι πέρα από την ικανότητά μου να καταλάβω. Αν νόμιζα ότι αυτή ήταν μια σωστή ερμηνεία για τις προφητείες, νομίζω ότι θα προτιμούσα να είμαι άθεος. Λυπάμαι πολύ που μια φωτισμένη χώρα πρέπει να παράγει ανθρώπους με τέτοιες αντιλήψεις για τον Δημιουργό – ένα σκληρό και σαδιστικό είδος Θεού».

Αυτό το μέρος της επιστολής αποκαλύπτει ότι ο συγγραφέας δεν κατάλαβε το νόημα των Βιβλικών προφητειών τις οποίες «η Αυγή» προσπάθησε να εξηγήσει, γιατί σίγουρα δεν είναι η διδασκαλία των Γραφών ότι είναι θέλημα του Θεού η ανθρώπινη φυλή να αυτοκαταστραφεί και στη συνέχεια να ζει για πάντα ευτυχισμένη στον παράδεισο. Αν ήταν αυτό που ωθούσε τις βιβλικές προφητείες, θα είχαμε την τάση να συμφωνήσουμε ότι ίσως ήταν καλύτερο να είσαι άθεος. Αντίθετα, χαιρόμαστε που κάποιοι από την ανθρωπότητα έχουν μιλήσει ενάντια στις ερμηνείες της Βίβλου οι οποίες, στην πραγματικότητα, αντιπροσωπεύουν τον Δημιουργό ως ένα σκληρό, εκδικητικό είδος Θεού.

Ωστόσο, μεγάλο μέρος της παραδοσιακής

παρανόησης για τη Βίβλο κάνει ακριβώς αυτό. Π.χ., πάρτε το αντιγραφικό δόγμα για το αιώνιο μαρτύριο των κακών. Θα μπορούσε να υπάρξει μια άποψη πιο αδυσώπητη και σαδιστική από αυτή; Ορθώς, οι φωτισμένοι άνθρωποι του κόσμου απωθούνται από τις πολλές σκληρότητες που επιβάλλονται σε πολιτικές, θρησκευτικές και εθνοτικές ομάδες από δικτάτορες και ηγέτες αδίστακτων εθνών τόσο του παρελθόντος όσο και του παρόντος. Δεν θα έπρεπε επίσης να φωνάζουμε όλοι ενάντια στους ισχυρισμούς ότι ο Δημιουργός του σύμπαντος, ο Θεός της Βίβλου και του Χριστιανισμού, είναι πολύ πιο σκληρός στην αντιμετώπιση των εχθρών του από ό,τι ήταν ποτέ οι ολοκληρωτικοί δικτάτορες;

Έπειτα, υπάρχει αυτή η αντιγραφική παράδοση περί των Σκοτεινών Αιώνων που σχετίζεται με τη «Συντέλεια του κόσμου» - ότι μια μέρα ο Χριστός θα επιστρέψει στη γη και θα επισπεύσει μια κυριολεκτική παγκόσμια πυρκαγιά που θα καταστρέψει ολόκληρο τον πλανήτη Γη. Αυτή είναι πραγματικά μια άκαρδη άποψη.

Το ζήτημα της ηθικής ευπρέπειας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων έχει τεθεί εδώ και δεκαετίες σε σχέση με την πιθανή χρήση πυρηνικών όπλων. Ωστόσο, οι πιθανότητες είναι ότι πολλοί που θέτουν αυτό το ερώτημα, οι ίδιοι ισχυρίζονται ότι πιστεύουν ότι ο Θεός τους, όταν έρθει το «τέλος του κόσμου», θα καταστρέψει όλες τις πόλεις κάθε έθνους, κάθε ύπαιθρο, βουνό και κοιλάδα, σφάζοντας τα πάντα, τα δισεκατομμύρια της ανθρωπίνης φυλής εκτός από τους λίγους που θα κριθούν εκείνη τη στιγμή άξιοι να μεταφερθούν στον ουρανό. Τι τραγικό τέλος σε έναν τομέα που, όταν δημιουργήθηκε, σχεδιάστηκε για να είναι γεμάτος με τη δόξα του Θεού!

Καθώς διαβάζετε τα προηγούμενα, ίσως ανησυχείτε που θα πρέπει να παρουσιάσουμε μια τόσο σκληρή αντίληψη για τον Θεό, που είναι τόσο φρικτό να

συλλογιστεί κανείς. Πράγματι, το ίδιο νιώθουμε κι εμείς! Ο λόγος για τον οποίο μοιραζόμαστε αυτές τις σκέψεις είναι ότι υπάρχουν ακόμη πολλοί που ισχυρίζονται ευσυνειδήτητα ότι έχουν τέτοιες κακόβουλες και αντιγραφικές πεποιθήσεις σχετικά με τους σκοπούς του Θεού. Ωστόσο, βλέποντας αυτά τα πράγματα στο αληθινό τους φως και επανεξετάζοντας τη Βίβλο, μαθαίνουμε ότι ο Θεός του αληθινού Χριστιανισμού δεν είναι ένα εκδικητικό ον, αλλά ένα ον του οποίου ο σκοπός είναι η ευλογία όλων των οικογενειών της γης. ότι η δεύτερη έλευση του Χριστού δεν είναι για να καταστρέψει τη γη, αλλά για να την κάνει τέλεια για το αιώνιο σπίτι του ανθρώπινου γένους, που θα έχει σωθεί από την αμαρτία και θα αποκατασταθεί στη ζωή. — Γέν. 1:26-30· Εκκλ. 1:4· Ησ 45:18· Πράξεις 3:20,21

Επιστρέφοντας στην επιστολή που λάβαμε, από την οποία παραθέσαμε εν μέρει νωρίτερα, αφού μας είπε ότι δεν νοιαζόταν να λατρεύει έναν Θεό-σαδιστή - στον οποίο λέμε, Αμήν - ο συγγραφέας μίλησε στη συνέχεια για τους στόχους του κινήματος, το οποίο προσυπογράφει. Παραθέτουμε και πάλι εν μέρει: «Ελπίζω ότι θα δείτε τον δρόμο σας καθαρά για να συνειδητοποιήσετε ότι είμαστε όλοι ατομικά υπεύθυνοι για υποθέσεις σε αυτή τη ζωή και ότι εναπόκειται σε όλους μας να εργαστούμε για πράγματα όπως η παγκόσμια ειρήνη και η παγκόσμια αδελφότητα. Έχω υποστηρίξει κάθε ειλικρινές κίνημα ειρήνης και τώρα υποστηρίζω τη [σύσταση] ενός νομοθετικού οργάνου με δικαιοδοσία να θέτει εκτός νόμου τους πολέμους και να αποτρέπει την επιθετικότητα. Σε έναν κόσμο φυσικού νόμου από κάθε πλευρά, φαίνεται να είναι σε αρμονία με τον θεϊκό σκοπό ο άνθρωπος να εγκαθιδρύσει επιτέλους το νόμο και τη τάξη σε διεθνή βάση — μια παγκόσμια βάση. Ελπίζω ειλικρινά ότι θα αναλογιστείτε αυτές τις ιδέες».

Δεν μπορεί κανείς παρά να αναγνωρίσει και να εκτιμήσει την ειλικρίνεια και τη σοβαρότητα με την οποία γράφτηκαν αυτές οι δηλώσεις. Αυτός ο κύριος, όπως και εκατομμύρια άλλοι, θέλει την ειρήνη. Κι εμείς θέλουμε την ειρήνη. Καλύτερα από αυτό, η Βίβλος μας διαβεβαιώνει ότι ο κόσμος θα γνωρίσει την ειρήνη. Ωστόσο, η ιστορία μας λέει ότι από τότε που γεννήθηκε ο «Άρχων της Ειρήνης», άνδρες και γυναίκες με ευγενή πνεύμα εργάζονται για την ειρήνη. (Ησ. 9:6) Ωστόσο, μετά από περισσότερους από είκοσι αιώνες τέτοιων ειλικρινών προσπαθειών, ο κόσμος δεν έχει τίποτα καλύτερο να επιδείξει για αυτούς τους κόπους από την αυξανόμενη ταραχή, την αναταραχή και την απειλή πλήρους καταστροφής.

Δεν πρέπει να αποθαρρύνουμε αυτούς που εργάζονται για την ειρήνη. Είναι πολύ πιο τιμητικό να εργάζεσαι για την ειρήνη παρά να προωθείς τη σύγκρουση και τον πόλεμο. Κατά βάθος, η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων πιθανώς θέλει την ειρήνη. Ακόμη και η προοπτική ενός πολέμου υπάρχει συχνά η ελπίδα ότι, με αυτόν τον τρόπο, θα εδραιωθεί κάπως η διαρκής ειρήνη. Ωστόσο, το μεγάλο μειονέκτημα για την επίτευξη αληθινής ειρήνης είναι ο εγωισμός της ξεπεσμένης ανθρώπινης φύσης, και δυστυχώς, αυτό το στοιχείο του ανθρώπινου χαρακτήρα βρίσκεται σε όλο τον κόσμο. Δεν είναι χαρακτηριστικό μόνο των κυβερνήσεων και των ηγετών, αλλά της κοινωνίας γενικότερα.

Για παράδειγμα, είναι αυτό το στοιχείο, που αναγκάζει τους πωλητές να αυξήσουν τις τιμές φαινομενικά τη στιγμή που έρχεται μια απειλή προβλημάτων, παρόλο που μπορεί να μην χρειάζεται να το κάνουν. Είναι ο ανθρώπινος εγωισμός που παρακινεί τους ανθρώπους να συσσωρεύουν τρόφιμα και άλλες προμήθειες όταν διατρέχουν ορισμένοι κίνδυνοι, παρόλο

που με αυτόν τον τρόπο μπορεί να στερήσει τους άλλους από το να αποκτήσουν αυτό που πραγματικά χρειάζονται. Τα πεσμένα ανθρώπινα όντα αδυνατούν να λύσουν το πρόβλημα του ανθρώπινου εγωισμού. Αυτός είναι ένας θεμελιώδης λόγος που ελάχιστη πρόοδος έχει σημειωθεί ανά τους αιώνες προς την πραγματική εγκαθίδρυση διαρκούς ειρήνης στον κόσμο. Από ανθρώπινη σκοπιά, υπάρχει σίγουρα μικρή προοπτική ότι η ανθρωπότητα στην τρέχουσα αμαρτωλή κατάστασή της θα απορρίψει ξαφνικά τον εγωισμό και θα αντιμετωπίσει ο ένας τον άλλον με βάση τα γνήσια αμοιβαία συμφέροντα—δηλαδή τη βάση της αγάπης.

Ωστόσο, πόσο ευγνώμονες είμαστε, που το πρόβλημα του ανθρώπινου εγωισμού δεν είναι πέρα από την ικανότητα του Θεού να λύσει! Αυτός είναι ο λόγος που μπορούμε να έχουμε εμπιστοσύνη στις υποσχέσεις του για την εγκαθίδρυση ειρήνης, και γιατί μπορούμε να πιστέψουμε τη διαβεβαίωσή του ότι υπό τη διοίκηση της βασιλείας του «θέλει ελθεί ο εκλεκτός πάντων των εθνών». (Αγ. 2:7) Είναι αλήθεια ότι ο Θεός γνώριζε για την τρομερή συμφορά στην οποία η αμαρτία και ο επακόλουθος ανθρώπινος εγωισμός θα βύθιζε τον κόσμο. Το επέτρεψε ο Θεός, αλλά δεν το σχεδίασε, ούτε αντιπροσωπεύει τον αιώνιο σκοπό του για τον άνθρωπο. Εκτός από το ότι ο Θεός είχε προβλέψει την παρούσα κρίση του ανθρώπινου γένους, την είχε προείπει και στη Βίβλο. Δεν του προκάλεσε έκπληξη. — Δαν. 12:1· Ματ. 24:21

Ένας λόγος που ο Θεός επέτρεψε στον άνθρωπο να φτάσει στο ακραίο όριο των πτωτικών του τάσεων είναι για να πειστεί για τη δική του αδυναμία να δημιουργήσει διαρκή ειρήνη και καλή θέληση μεταξύ των ανθρώπων. Οι περισσότεροι από εκείνους ακόμη και σήμερα που εργάζονται με τόσο ζήλο για την ειρήνη δεν

έχουν μάθει ακόμη αυτό το μάθημα. Εξακολουθούν να θέλουν να εδραιώσουν την ειρήνη με τη δική τους σοφία και δύναμη. Αν πιστεύουν στον Θεό, φαίνεται προφανώς να πιστεύουν ότι, ενώ μπορεί να κοιτάζει καθώς αγωνίζονται ενάντια σε τέτοιες απελπισμένες πιθανότητες, δεν σκοπεύει ή δεν είναι σε θέση να κάνει κάτι γι' αυτό.

Ακριβώς σε αυτό το σημείο οι διδασκαλίες της Βίβλου συνδυάζονται με όλες τις ανθρώπινες φιλοσοφίες που σχετίζονται με την τελική μοίρα του ανθρώπου. Ενώ ο άνθρωπος προσπαθεί να σηκωθεί από μόνος του, η Βίβλος μας διαβεβαιώνει ότι στον κατάλληλο χρόνο ο Θεός θα παρέμβει στις ανθρώπινες υποθέσεις. Θα σώσει τον άνθρωπο από τα αποτελέσματα της «σοφίας αυτού του κόσμου», που είναι «μωρία παρά τω Θεώ», και θα δημιουργήσει ειρήνη και καλή θέληση σε παγκόσμια κλίμακα. (Α' Κορ. 3:19-21· Ησ. 9:7· Λουκάς 2:14) Όχι μόνο θα δώσει στα έθνη ειρήνη, αλλά ζωή και στους ανθρώπους, για τους ίδιους φορείς της βασιλείας του, που θα φέρουν ειρήνη στα έθνη, θα ασκήσουν επίσης θεϊκή δύναμη για να δώσουν στους ανθρώπους υγεία και την προοπτική για την αιώνια ζωή στη γη. — Αποκ. 21:1-5· Ισ. 25:8,9· Ως. 13:14

Οι υποσχέσεις του Θεού που μας διαβεβαιώνουν για την εγκαθίδρυση της βασιλείας του Χριστού συχνά παρερμηνεύονται ότι σημαίνουν ότι η ίδια η ανθρωπότητα πρέπει να δημιουργήσει τη βασιλεία του. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να δημιουργηθούν ανθρώπινα εκκλησιαστικά συστήματα και οργανώσεις σε όλη τη χριστιανική εποχή, καθώς και σε διάφορες προσπάθειες εκκλησιαστικών δογμάτων, τόσο στο παρελθόν όσο και σήμερα, να επηρεάσουν τους νομοθέτες να θεσπίσουν καλύτερους νόμους. Αυτές οι προσπάθειες των εκκλησιών βρίσκουν την έκφρασή τους με πολλούς τρόπους και μπορεί ακόμη και να έχουν τα κατάλληλα κίνητρα. Ωστόσο, είναι

αντίθετες με τις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής, γιατί είναι προσπάθειες να επιτευχθεί ο θείος σκοπός με την ανθρώπινη σοφία και όχι με τρόπους που σχεδίασε ο Θεός.

Όπως είπαμε στην αρχή, «Η ελπίδα πηγάζει αιώνια στο ανθρώπινο στήθος». Ωστόσο, χωρίς τον Θεό, είναι μια ελπίδα που αποτυγχάνει συνέχεια ώστε να ωριμάσει και να γίνει πραγματικότητα. Ωστόσο, μπορούμε να έχουμε μια γνήσια ελπίδα εναποθέτοντας την εμπιστοσύνη μας στις υποσχέσεις του Θεού, με τις οποίες μας διαβεβαιώνει ότι ακόμη και τώρα το χέρι του κυριαρχεί στις υποθέσεις των ανθρώπων, προετοιμάζοντας την πλήρη εκπλήρωση της αγγελικής διακήρυξης την στιγμή της γέννησης του Ιησού—αυτή η ένδοξη διαβεβαίωση για ειρήνη στη γη και καλή θέληση (ευδοκία) προς τους ανθρώπους.—Ησα. 57:14-19· Λουκάς 2:10-14

Τα έθνη δεν έχουν μάθει ακόμη ότι, όσο κι αν το λαχταρούν, δεν μπορούν να δημιουργήσουν διαρκή ειρήνη, ούτε να λύσουν το πρόβλημα του ανθρώπινου εγωισμού. Τελικά, ωστόσο, θα μάθουν την ειρήνη όταν θα πουν, όπως προείπε ο προφήτης: «Έλθετε και ας αναβώμεν εις το όρος του Κυρίου και εις τον οίκον του Θεού του Ιακώβ· και θέλει διδάξει ημάς τας οδούς αυτού, και θέλομεν περιπατήσει εν ταις τρίβοις αυτού·» Τότε «θέλουσι σφυρηλατήσει τας μαχαίρας αυτών διά υνία και τας λόγχας αυτών διά δρέπανα· δεν θέλει σηκώσει μάχαιραν έθνος εναντίον έθνους». Κατόπιν επίσης, όπως υπόσχεται ο Θεός, «θέλουσι κάθησθαι έκαστος υπό την άμπελον αυτού και υπό την συκήν αυτού, και δεν θέλει υπάρχει ο εκφοβών» όχι επειδή τελικά θα τα έχει καταφέρει ο άνθρωπος, αλλά επειδή «ο ζήλος του Κυρίου των δυνάμεων θέλει εκτελέσει τούτο». Το σχέδιο του Θεού δεν θα αποτύχει! — Μιχαίας 4:1-4· Ισ. 9:6,7 ■

Το Κάλεσμα του Άβραμ

Εδάφια κλειδιά: «*Ο Κύριος είπε προς τον Άβραμ, Έξελθε εκ της γης σου, και εκ της συγγενείας σου, και εκ του οίκου του πατρός σου, εις την γην την οποίαν θέλω σοι δείξει· και θέλω σε κάμει εις έθνος μέγα· και θέλω σε ευλογήσει, και θέλω μεγαλύνει το όνομά σου· και θέλεις είσθαι εις ευλογίαν.*»
— *Γένεση 12:1,2*

Επιλεγμένα εδάφια:
Γένεση 12:1-7· 15:1-7

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ μάθημα θα εξετάσουμε μια από τις πιο εξέχουσες προσωπικότητες της Βίβλου. Ο Άβραμ, το όνομα του οποίου ο Θεός άλλαξε αργότερα σε Αβραάμ, ήταν χαρακτήρας της Παλαιάς Διαθήκης. Ωστόσο, το όνομά του αναφέρεται πολλές φορές στην Καινή Διαθήκη. Εξαιτίας της πίστης του, ο Αβραάμ ονομάστηκε «Φίλος του Θεού», και αναφέρεται εμφανώς από τον Απόστολο Παύλο στην απαρίθμησή του με διάφορους ήρωες της πίστης της Παλαιάς Διαθήκης. (Ιακώβου 2:23 Εβρ. 11:8-10,17-19) Στη Γένεση 14:13,

αποκαλείται «Άβραμ ο Εβραίος». Κατοίκησε, μαζί με την οικογένειά του, στην Ουρ των Χαλδαιών. Ενώ βρισκόταν στην Ουρ, ο Στέφανος δηλώνει: «Ο Θεός της δόξης εμφανίστηκε στον πατέρα μας Αβραάμ, όταν ήταν στη Μεσοποταμία, προτού κατοικήσει στη Χαρράν [Εβραϊκά: Χαράν]». Όπως σημειώνεται στα Βασικά Εδάφιά μας (ή Εδάφια-Κλειδί), ο Ιεχωβά έδωσε εντολή στον Άβραμ να

εγκαταλείπει τη χώρα της γέννησής του. Η οικογένεια κατοίκησε αρχικά στη Χαράν, και μετά το θάνατο του πατέρα του, ο Άβραμ, η σύζυγός του Σαράι και ο ανιψιός του Λωτ, έλαβαν οδηγίες από τον Θεό να πάνε στη γη της Χαναάν.— Πράξεις 7:2-4· Γεν. 11:27-31

Εκτός από τις οδηγίες του Θεού να εγκαταλείψει την Ουρ, τα Βασικά-Εδάφια μας περιέχουν μια αξιοσημείωτη υπόσχεση που δόθηκε στον Άβραμ, την οποία πίστευε ότι ήταν αληθινή. Η πίστη του ήταν τόσο πλήρης που ήταν πρόθυμος να αφήσει την πατρίδα του και να πάει σε μια άγνωστη χώρα για να τον χρησιμοποιήσει και να τον ευλογήσει ο Κύριος. Μέσω αυτού, ο Θεός είπε ότι θα καθιέρωνε ένα «Σπέρμα», ή έναν απόγονο, ο οποίος θα χρησιμοποιηθεί εν καιρώ ως μέσο ευλογίας για «όλες τις οικογένειες της γης». Ο Ιεχωβά υποσχέθηκε επίσης στον Άβραμ ότι το Σπέρμα του θα κατείχε τη γη Χαναάν. (Γέν. 12:3-7) Ο Άβραμ αντιμετώπισε πολυάριθμες δοκιμασίες και δοκιμασίες πίστης μετά την αρχική του είσοδο στη Χαναάν, αλλά ο Κύριος τον βοήθησε σε όλες αυτές.— Γεν. 12:10-20· 13:1-13; 14:1-16

Αργότερα, ο λόγος του Κυρίου ήρθε στον Άβραμ σε όραμα ανανεώνοντας την υπόσχεση που του είχε δώσει. Το υπόμνημα αναφέρει ότι ο Άβραμ «πίστεψε στον Κύριο, και του το ελογιαριάσθη εις δικαιοσύνην». (Γέν. 15:1,5-7,18) Το εδάφιο 18 αναφέρει ότι ο Θεός είχε τώρα «κάνει Διαθήκη με τον Άβραμ». Δύο κεφάλαια αργότερα, ο Κύριος επέκτεινε αυτή τη διαθήκη και άλλαξε το όνομα του Άβραμ σε Αβραάμ, που σημαίνει «πατέρας πολλών εθνών». Ο Ιεχωβά του είπε περαιτέρω: «Θα κάνω έθνη από σένα, και βασιλιάδες θα βγουν από σένα». — Γεν 17:1-8

Το κάλεσμα του Άβραμ μοιάζει πολύ με το κάλεσμα της εκλεγμένης εκκλησίας κατά την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου. Δεν καταλαβαίνουμε αρχικά όλες τις οδηγίες

της θείας πρόνοιας. Ωστόσο, με πίστη, πρέπει να ακολουθούμε τις οδηγίες του Κυρίου και να διδασκόμαστε από αυτόν, μέρα με τη μέρα. (Ιωάννης 6:45) Όπως ο Άβραμ, έτσι και εμείς καλούμαστε να δεσμευτούμε και να χρησιμοποιήσουμε τα «όλα» μας στην υπηρεσία του Θεού και να έχουμε υπόψιν τις πολλές «εις ημάς μεγίστας και τίμιας επαγγελίας». — Β' Πέτ. 1:4

Οι υποσχέσεις του Κυρίου στην εκλεκτή εκκλησία του είναι επίσης από πολλές απόψεις παρόμοιες με εκείνες που δόθηκαν στον Πατέρα Αβραάμ. Σε αυτούς ο Επουράνιος Πατέρας λέει: «Είστε μια εκλεκτή γενιά, ένα βασιλικό ιερατείο, ένα άγιο έθνος». «Αυτός που θα νικήσει και θα φυλάξει τα έργα μου μέχρι τέλους, σε αυτόν θα δώσω εξουσία πάνω στα έθνη». (Α' Πέτ. 2:9· Αποκ. 2:26) Για αυτούς, τα λόγια του Πατέρα θα ισχύουν ειδικά: «Θα σε ευλογήσω και θα κάνω το όνομά σου μεγάλο. και θα είσαι εις ευλογίαν». — Γεν. 12:2 ■

Ο Ιακώβ και ο Ησαύ

Εδάφια κλειδιά: «Και
είπεν ο Κύριος προς
αυτήν, Δύο έθνη είναι
εν τη κοιλία σου· και
δύο λαοί θέλουσι
διαχωρισθή από των
εντοσθίων σου· και ο
εις λαός θέλει είσθαι
δυνατώτερος του άλλου
λαού· και ο
μεγαλότερος θέλει
δουλεύσει εις τον
μικρότερον.»
— Γένεση 25:23

Επιλεγμένα εδάφια:
Γένεση 25:19-34

ΑΦΟΥ ενηλικιώθηκε, ο Ισαάκ επέλεξε τη Ρεβέκκα για σύζυγό του, κατόπιν συνεννόησης με τον πατέρα του, Αβραάμ. (Γέν. 24:1-67) Η Ρεβέκκα, όπως και η πεθερά της, η Σάρα, ήταν άτεκνη για πολλά χρόνια μετά τον γάμο της με τον Ισαάκ. Έτσι, ο Ισαάκ «παρακάλεσε τον Κύριο για τη γυναίκα του, επειδή ήταν στείρα». (Γέν. 25:21) Έγινε μετά ένα θαύμα. Η Ρεβέκκα συνέλαβε και γέννησε δίδυμους γιους.

Το πρωτότοκο ήταν «κόκκινο σαν τριχωτό ένδυμα. και τον ονόμασαν Ησαύ».

Γεννήθηκε ο δεύτερος γιος και «το χέρι του έπιασε τη φτέρνα του Ησαύ. και το όνομά του ονομαζόταν Ιακώβ». «Τα αγόρια μεγάλωσαν: και ο Ησαύ ήταν ένας δεινός κυνηγός, ένας άνθρωπος του αγρού. και ο Ιακώβ ήταν ένας απλός άνθρωπος, που κατοικούσε σε σκηνές». (εδ. 24-27) Ο πατέρας τους, ο Ισαάκ, ο οποίος ήταν τώρα σε προχωρημένη ηλικία, «αγαπούσε τον Ησαύ» επειδή του έφερε ελάφι για φαγητό. «Αλλά η Ρεβέκκα αγαπούσε τον Ιακώβ». (εδ. 28) Αυτό δημιούργησε μια κατάσταση που

θα οδηγούσε στην εκπλήρωση της υπόσχεσης που δόθηκε στο εδάφιο-κλειδί μας.

Ο Ησαύ, επιστρέφοντας από ένα από τα κυνηγετικά του ταξίδια, πεινούσε πολύ μέχρι λιποθυμίας. Είπε στον Τζέικομπ (ή Ιακώβ), ο οποίος είχε ετοιμάσει ένα γεύμα με κόκκινη χύτρα—μια βραστή σούπα με φακές— «Τάισε με, σε παρακαλώ, με την ίδια κόκκινη χύτρα, γιατί έχω λιποθυμήσει· γι' αυτό ονομάστηκε Εδώμ», που σημαίνει «κόκκινο». Ο Ιακώβ, βλέποντας την ευκαιρία, προσφέρθηκε να ταΐσει τον Ησαύ με αντάλλαγμα τα πρωτοτόκιά του, τα οποία ανήκαν στον Ησαύ ως πρωτότοκο. Ο Ησαύ αποκρίθηκε: «Ιδού, είμαι στο σημείο να πεθάνω· και τι όφελος θα μου κάνουν αυτά τα πρωτοτόκια;» Αποδέχτηκε την προσφορά του Ιακώβ και του πούλησε τα πρωτοτόκιά του, όπως αναφέρει η περιγραφή, «έτσι ο Ησαύ περιφρόνησε τα πρωτοτόκιά του». — εδαφ. 29-34

Ωστόσο, ο Ιακώβ έβλεπε διαφορετικά το όλο θέμα. Η μητέρα του είχε επίγνωση του γεγονότος ότι ο Θεός είχε κάνει ένα θαύμα δίνοντάς της τη δυνατότητα να γεννήσει αυτά τα δίδυμα. Θυμήθηκε επίσης αυτό που της είπε ο Κύριος πριν γεννηθούν, ότι ο μεγαλύτερος, ο Ησαύ, θα υπηρετούσε τον νεότερο, τον Ιακώβ. Η Ρεβέκκα και ο Ιακώβ είδαν στην οικογενειακή πρωτοτοκιακή κληρονομία τη διαβεβαίωση των υποσχέσεων που είχε κάνει ο Θεός στον Αβραάμ. Εφόσον ο Θεός είχε υποδείξει πριν γεννηθεί ότι ο Ιακώβ επρόκειτο να είναι ο ευνοούμενος γιος, ήταν πολύ σωστό να εξασφαλίσουν τα πρωτοτόκια με μια νόμιμη αγορά που είχε συμφωνήσει ο Ησαύ.

Σύμφωνα με το έθιμο της τότε εποχής, η γονική ευλογία ανήκε και στον πρωτότοκο γιο. Η απόκτηση αυτού πριν πεθάνει ο πατέρας ήταν μια επιβεβαίωση των πρωτοτοκίων. Έτσι, όταν «ο Ισαάκ γέρασε, και τα μάτια

του ήταν βεβαρημένα, ώστε να μην βλέπει», ζήτησε από τον Ησαύ να πάει για κυνήγι και να του φέρει ελάφι για φαγητό, «για να φάω. για να σε ευλογήσει η ψυχή μου πριν πεθάνω». — Γεν. 27:1-4

Ο Ησαύ αναίρεσε στην υπόσχεσή του να πουλήσει τα πρωτοτόκιά του και προχώρησε στην εκπλήρωση των επιθυμιών του πατέρα του. Η Ρεβέκκα πρόσεχε το συμφέρον του Ιακώβ, τον οποίο ήξερε ότι ο Κύριος ευνοούσε και τον είχε επιλέξει. Έκανε το δικό της σχέδιο για να λάβει ο Ιακώβ την ευλογία του Ισαάκ. Δεδομένου ότι η όραση του Ισαάκ ήταν κακή και αφού κρυφάκουσε τις οδηγίες που έδωσε στον Ησαύ ο πατέρας του, η Ρεβέκκα έδωσε εντολή στον Ιακώβ να φέρει δύο κατσίκια και εκείνη θα έφτιαχνε «νόστιμο φαγητό». Επειδή ο Ησαύ ήταν τριχωτός, ο Ιακώβ έβαλε τα τριχωτά δέρματα των κατσίκων στα χέρια και στο λαιμό του. (Γέν. 27:1-18) Ο Ιακώβ πήγε να δει τον πατέρα του, ο οποίος νόμιζε ότι ήταν ο Ησαύ. Έτσι, ο Ιακώβ έλαβε την ευλογία του πατέρα του όπως ακριβώς είχε υποσχεθεί ο Θεός.— εδαφ. 19-29; Rom. 9:9-12 ■

Ο Ιακώβ παλεύει έναν άγγελο

Εδάφιο κλειδί: «Και εκείνος είπε, Δεν θέλει καλεσθή πλέον το όνομά σου Ιακώβ, αλλά Ισραήλ· διότι ενίσχυσας μετά Θεού, και μετά ανθρώπων θέλεις είσθαι δυνατός.» — Γένεσις 32:28

*Επιλεγμένα εδάφια:
Γένεση 32:22-32*

ΟΤΑΝ Ο ΗΣΑΥ ανακάλυψε ότι η ευλογία του πρωτότοκου δόθηκε στον Ιακώβ, όπως σημειώθηκε στο προηγούμενο μάθημά μας, θύμωσε πολύ και ορκίστηκε να σκοτώσει τον αδελφό του. (Γέν. 27:41) Η στάση του Ησαύ σημειώνεται από τον Απόστολο Παύλο, ο οποίος τον αναφέρει ως «βέβηλο άτομο, ... που επά πινακίου φακής επούλησεν τα

πρωτοτόκιά του». Ο απόστολος συνεχίζει, λέγοντας ότι ο Ησαύ «θέλων να κληρονομήση την ευλογίαν, απεδοκιμάσθη, διότι δεν εύρε τόπον μετανοίας, αν και εξεζήτησεν αυτήν μετά δακρύων». (Εβρ. 12:16,17) Η Ρεβέκκα έμαθε για το σχέδιο του Ησαύ και έδωσε εντολή στον Ιακώβ να φύγει από τη Χαναάν. Φεύγοντας από το σπίτι του πατέρα του, ο Ιακώβ ταξίδεψε στη Χαράν, στην περιοχή του Πανανταράμ, όπου ο παππούς του Αβραάμ είχε ζήσει για ένα διάστημα μετά την αναχώρηση της Ουρ των Χαλδαίων. Ο Ιακώβ ευημερούσε εκεί, αλλά σύντομα συνειδητοποίησε ότι οι υποσχέσεις του Θεού

είχαν μεγαλύτερη αξία. Έτσι, με θεία πρόνοια, ήταν αποφασισμένος να επιστρέψει στη Χαναάν και να τα βρει με τον Ησαύ, αν και φοβόταν. Ο Ιακώβ προσευχήθηκε στον Θεό για να τον ελευθερώσει από την οργή του αδελφού του και θυμήθηκε τις υποσχέσεις που είχαν δοθεί στον Αβραάμ. — Γεν. 32:9-12

Ο Ιακώβ συνέχισε το ταξίδι του στη Χαναάν, παίρνοντας μαζί του την οικογένειά του και όλα τα επίγεια υπάρχοντά του, συμπεριλαμβανομένων των κοπαδιών του, κτλ. Ήλπιζε να προσφέρει πολλά στον Ησαύ για να συνάψει ειρήνη μαζί του. Φοβούμενος ότι θα είχε μια δύσκολη συνάντηση με τον Ησαύ, ο Ιακώβ έστειλε όλα τα υπάρχοντά του, τα ζώα και την οικογένειά του μπροστά του, με την ελπίδα να κατευνάσει τον αδελφό του πριν από την άφιξή του. — Γεν. 32:14-24

Ο Ιακώβ ήταν τώρα μόνος, και ήταν εκείνη τη στιγμή που ένας άγγελος Κυρίου του εμφανίστηκε ως άνθρωπος. Τόσο γεμάτος πίστη στη δύναμη του Θεού ήταν ο Ιακώβ που έπιασε σωματικά τον άγγελο και ορκίστηκε ότι δεν θα τον αφήσει μέχρι να λάβει μια ευλογία. Ο Ιακώβ πάλεψε με τον άγγελο μέχρι την αυγή της επόμενης μέρας. — εδαφ. 24-26

Εδώ μπορούμε να δούμε το μάθημα που σχετίζεται με τον αγώνα του Ιακώβ με τον άγγελο. Ο άγγελος εμφανίστηκε ως άνδρας, όπως συνέβαινε συχνά στα παλιά χρόνια. Ο Ιακώβ τον αναγνώρισε, ωστόσο, ως εκπρόσωπο του Θεού, και τον έπιασε με όλη του τη δύναμη που διέθετε. Δεν μπορούμε για μια στιγμή να υποθέσουμε ότι ο άγγελος δεν ήταν αρκετά δυνατός για να ελευθερωθεί από την λαβή του Ιακώβ. Ο άγγελος συνέχισε να λέει «Άσε με να φύγω», αλλά ο Ιακώβ του αντιστεκόταν όλη τη νύχτα. Ο Κύριος ευχαριστήθηκε να ευλογήσει τον Ιακώβ και είχε στείλει

τον άγγελο για αυτόν τον σκοπό. Ωστόσο, δοκιμάστηκε αρχικά για να αποδείξει πόσο πολύ επιθυμούσε αυτή την ευλογία. (Ησ. 26:4· 50:10) Ο Ιακώβ κέρδισε μια μεγάλη νίκη, και τώρα ο Θεός ευχαριστήθηκε να ανταμείψει την πίστη, την ενέργεια και τον ζήλο του.

Ο Τζέικομπ (Ιακώβ) πήρε την ευλογία και μαζί της και την αλλαγή του ονόματος. Από τότε ονομαζόταν Ισραήλ, που σημαίνει «ενίσχυσας μετά Θεού, και μετά ανθρώπων θέλεις είσθαι δυνατός». Αυτό το νέο όνομα ήταν πηγή ενθάρρυνσης για το υπόλοιπο της ζωής του και ένα κίνητρο να συνεχίσει να εμπιστεύεται τον Κύριο. Όλοι οι απόγονοι του Ιακώβ υιοθέτησαν αυτό το όνομα και τελικά έγιναν το έθνος του Ισραήλ. Ο Ιακώβ ονόμασε αυτό το μέρος Peniel, που σημαίνει «Το Πρόσωπο του Θεού». — Γεν. 32:27-30

Πόσο καλά δείχνει ο Ιακώβ τον Χριστό Ιησού, τον αληθινό πατέρα και ζωοδόχο στον Ισραήλ και σε όλη την ανθρωπότητα. Είναι αυτός, που με την πίστη και την υπακοή στον Θεό, έχει επικρατήσει και έχει νικήσει τα πάντα, και τώρα είναι εξαιρετικά υψωμένος, «προς δόξαν του Θεού Πατρός». — Φιλ. 2:9-11 ■

Η υπόσχεσις στον Ιούδα

Εδάφιο κλειδί: «Δεν
θέλει εκλείψει το
σκήπτρον εκ του Ιούδα
ουδέ νομοθέτης εκ
μέσου των ποδών
αυτού, εωσού έλθη ο
Σηλώ· και εις αυτόν
θέλει είσθαι η υπακοή
των λαών.»
— Γένεση 49:10

Επιλεγμένα εδάφια:
Γένεση 49:8-12

ΚΑΘΩΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕ
ΤΟ τέλος της ζωής του
Ιακώβ, κάλεσε τους
δώδεκα γιους του και
είπε: «Συνάχθητε, διά να
σας αναγγείλω τι μέλλει
να συμβή εις εσάς εν ταις
εσχάταις ημέραις·
συνάχθητε και ακούσατε,
υιοί του Ιακώβ, και
ακροάσθητε τον Ισραήλ
τον πατέρα σας.» (Γέν.
49:1,2) Στη συνέχεια ο

Ιακώβ εξήγησε στους γιους του ότι ένας από αυτούς
θα προοριστεί να λάβει ιδιαίτερο έπαινο από τους
αδελφούς του.

Αφού μίλησε πολύ σκληρά για τους τρεις
πρώτους γιους του, τον Ρουβέν, τον Συμεών και τον
Λευί, ο Ιακώβ στράφηκε στον Ιούδα. «Ιούδα, σε
θέλουνσι επαινέσει οι αδελφοί σου· η χειρ σου θέλει
είσθαι επί τον τράχηλον των εχθρών σου.» (εδ. 8)
Ακολουθεί το Εδάφιο-Κλειδί μας, στο οποίο ο Ιακώβ
δήλωσε ότι το «σκήπτρον», ή το δικαίωμα κυβερνείν,
θα επενδυθεί κάποια μέρα στους απογόνους του
Ιούδα. Αναλόγως της πίστεως που είχαν εις τας
υποσχέσεις του Θεού, όλες οι άλλες φυλές θα

προσέβλεπαν τώρα στον Ιούδα, περιμένοντας να έρθουν ευλογίες μέσω αυτού εν καιρώ.

Η υπόσχεση του Θεού στον Αβραάμ, που ανανεώθηκε και στον Ισαάκ και στον Ιακώβ, ήταν ότι από τους απογόνους τους θα ερχόταν ένας μεγάλος ελευθερωτής που όχι μόνο θα τους ευλογούσε ως οικογένεια και ως έθνος, αλλά θα ευλογούσε επίσης «όλες τις οικογένειες της γης». (Γέν. 12:3) Για κάποιο διάστημα φαινόταν ότι ο Μωσής, ο μεγάλος νομοθέτης και ελευθερωτής του Ισραήλ, θα μπορούσε να ήταν αυτός για τον οποίον εδόθη η υπόσχεσις, αλλά δεν ήταν από τη φυλή του Ιούδα. Ωστόσο, μίλησε προφητικά για κάποιον που θα έρθει στο μέλλον. «Προφήτην εκ μέσου σου θέλει αναστήσει εις σε Κύριος ο Θεός σου εκ των αδελφών σου, ως εμέ· αυτού θέλετε ακούει». — Δευτ. 18:15· Πράξεις 3:22

Όταν ο Βασιλιάς Δαβίδ προέκυψε από την υποσχεμένη φυλή του Ιούδα, οι νίκες του Ισραήλ κατά τη διάρκεια της βασιλείας του οδήγησαν σε υψηλές προσδοκίες για μια εκτεταμένη βασιλεία, της οποίας η επιρροή θα αυξανόταν και θα αγκάλιαζε τον κόσμο. Επιπλέον, όταν ο γιος του Δαβίδ, ο Σολομών, άρχισε να βασιλεύει, και η παγκοσμίου φήμης σοφία και μεγαλείο του ήταν στο αποκορύφωμά τους, φαινόταν ότι το στέμμα της παγκόσμιας κυριαρχίας ήταν στα χέρια του Ισραήλ. Ωστόσο, λόγω υπερηφάνειας και έλλειψης υπακοής στον Θεό, η χαρά τους μετατράπηκε σε απογοήτευση όταν μετά το θάνατο του Σολομώντα η βασιλεία τους διαιρέθηκε για πρώτη φορά και στη συνέχεια ανατράπηκε. Ταπεινωτικά, οι άνθρωποι που περίμεναν να κυβερνήσουν και να ευλογήσουν όλα τα έθνη μεταφέρθηκαν ως αιχμάλωτοι στη

Βαβυλώνα.— Ψαλμ. 137:1-9

Μολονότι το στέμμα είχε αφαιρεθεί από τον Ισραήλ και τους αφαιρεθεί η εξουσία να κυβερνούν τον εαυτό τους, το «σκήπτρον», ή το δικαίωμα βασιλεύειν που είχε αρχικά μεταφερθεί στην υπόσχεση του Θεού στον Ιούδα, δεν είχε αφαιρεθεί. (Ιεζ. 21:26,27) Η αρχική υπόσχεση προς τον Ισραήλ πρέπει να εκπληρωθεί, και έτσι το σκήπτρο παρέμεινε μέχρι τον ερχομό της Σηλώ, ένα άλλο όνομα που δηλώνει τον Μεσσία της υπόσχεσης. Αυτός του οποίου το «δικαίωμα είναι» να κυβερνά είναι ο Ιησούς, «Το λιοντάρι της φυλής του Ιούδα, η ρίζα του Δαβίδ» και ο «Άρχων της ειρήνης». (Αποκ. 5:5· Ησα. 9:6,7) Ο Ιησούς ήταν «άγιος, ακίνδυνος, αμόλυντος, χωρισμένος από τους αμαρτωλούς και υψωμένος από τους ουρανούς». (Εβρ. 7:26). Τήρησε επίσης και εκπλήρωσε τέλεια τον νόμο του Ισραήλ, ο μόνος Ισραηλίτης που το έκανε ποτέ.— Ματθ. 5:17,18

Ο Ιησούς, εκ γενετής, ήταν από τη φυλή του Ιούδα, τη βασιλική φυλή. Ωστόσο, όταν έδωσε την τέλεια ζωή του ως προσφορά αντιλύτρου, «εξαλείψας το καθ' ημών χειρόγραφον, συνιστάμενον εις διατάγματα, το οποίον ήτο εναντίον εις ημάς, και αφήρεσεν αυτό εκ του μέσου, προσηλώσας αυτό επί του σταυρού». (Κολ. 2:14) Έτσι, ο Ιησούς εξησφάλισε στους μαθητές του, τόσον Ιουδαίους όσον και Εθνικούς, άφεσιν αμαρτιών και ανάρρωσιν από την αμαρτία και τον θάνατον εν τη βασιλεία του Πατρός του, εις την οποίαν θα βασιλεύει ως «Βασιλεύς των βασιλέων και Κύριος των κυρίων». —Ι Τιμ. 6:15 ■

Διά να μη αποκάμντε χαυνούμενοι κατά τας ψυχάς σας

*«Διότι συλλογίσθητε τον υπομείναντα υπό των
αμαρτωλών τοιαύτην αντιλογίαν εις εαυτόν, διά
να μη αποκάμντε χαυνούμενοι κατά τας ψυχάς
σας.»*

—Εβραίους 12:3—

ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ βασικούς λόγους για τους οποίους ο λαός του Κυρίου κινδυνεύει διαρκώς να αποκάμει και να χαυνωθεί στο μυαλό και την καρδιά του είναι ότι ούτε γίνονται κατανοητοί ούτε εκτιμώνται από τον κόσμο. Στην πραγματικότητα, μπορεί συχνά να παρουσιάζονται ψευδώς. Τις μεγάλες πραγματικότητες της ζωής και της διακονίας του Ιησού τις αντέκρουαν συνεχώς οι εχθροί του, ωστόσο άντεξε υπομονετικά μέχρι το τέλος και πέθανε για να λυτρώσει ακόμη και εκείνους που τον σκότωσαν. Το να μας θεωρούν και να αντιπροσωπεύουν ως λάθος, όταν ο Κύριος μας κρίνει ως σωστούς, είναι μια σοβαρή δοκιμασία. Μόνο μέσω της πίστης στο ένδοξο αποτέλεσμα της ζωής των θυσιών μας μπορούμε να συνεχίσουμε χωρίς να αποκάμουμε.

Όσον αφορά τη σάρκα, ο λαός του Κυρίου

είναι ελαττωματικός και μπορεί, συχνά, ίσως, να δώσει δίκαιη αφορμή για αντίρρηση (αντιλογία) από άλλους. Από τη φύση μας, δεν έχουμε καμία ιδιαίτερη φήμη ή αξιόλογα χαρακτηριστικά χαρακτήρα πάνω από πολλά στον κόσμο γύρω μας με τα οποία μπορούμε να εμπιστευτούμε τον εαυτό μας σε αυτούς με τους οποίους ερχόμαστε σε επαφή. Με τον Ιησού, όμως, ήταν διαφορετικά τα πράγματα. Ήταν τέλειος: «Όσιος, άκακος, αμίαντος, κεχωρισμένος από των αμαρτωλών». (Εβρ. 7:26) Ωστόσο, την ευγένεια και την τελειότητά του αρνήθηκαν όσοι τον αντέκρουσαν, και θανατώθηκε ως “κακοποιός”. Όλα αυτά τα άντεξε χωρίς να κουραστεί και χωρίς να λιποθυμήσει. Τι παράδειγμα!

ΣΚΕΦΤΕΙΤΕ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

Επομένως, πρέπει να «τον αναλογιστούμε», να βλέπουμε τον Δάσκαλο ως πρότυπο και οδηγό στη ζωή μας. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι όπως ήταν εκείνος, έτσι είμαστε και εμείς σε αυτόν τον κόσμο—ξένοι και διαφορετικοί. (Έφεσ. 2:12) Ο ίδιος ο Ιησούς είπε: «Εάν ο κόσμος σας μισή, εξεύρετε ότι εμέ πρότερον υμών εμίσησεν.». (Ιωάννης 15:18) Ο κόσμος μισούσε τον Ιησού χωρίς δίκαιη αιτία. Ας προσπαθήσουμε επίσης να ζήσουμε έτσι ώστε οποιοδήποτε μίσος του κόσμου προς εμάς να είναι, όσο είναι δυνατόν, παρόμοια χωρίς αιτία.

Αν δίνουμε στους άλλους λόγους να μας περιφρονούν και να μας αντικρούουν (ή αντιλέγουν), είναι επειδή δεν ακολουθούμε τον Ιησού. Για παράδειγμα, μπορεί να είμαστε ένοχοι για ανάμιξη σε πράγματα που δεν μας αφορούν ή δεν πρέπει να μας απασχολούν. Εάν, από την άλλη, υποφέρουμε όπως υπέφερε ο Ιησούς —χωρίς αιτία—τότε πρέπει

να είμαστε ευγνώμονες. Σε αυτό το γεγονός μπορούμε να κοιτάξουμε τον Επουράνιο Πατέρα, τη μεγάλη πηγή παρηγοριάς και δύναμης, με τη πεποίθηση ότι θα μας βοηθήσει να αντέξουμε τις αντιφάσεις που η αγάπη και η σοφία του επιτρέπουν να έρθουν επάνω μας. Μπορούμε τότε να πούμε: «Γνωρίζει όμως την οδόν μου· με εδοκίμασε· θέλω εξέλθει ως χρυσίον.» — Ιώβ 23:10

Ο Παύλος μας νουθετεί: «Ας μη αποκάμνωμεν δε πράττοντες το καλόν· διότι εάν δεν αποκάμνωμεν, θέλομεν θερίσει εν τω δέοντι καιρώ.» (Γαλ. 6:9) Εάν χρησιμοποιούμε όλες μας τις δυνάμεις για να κάνουμε το καλό, τόσο στην ανάπτυξη της χριστιανικής χάριτος στις καρδιές μας όσο και στις προσπάθειές μας να ευλογήσουμε τους άλλους, μπορούμε να βασιζόμαστε στη θεία βοήθεια ανάλογα με τη δική μας ανάγκες. Αυτό θα μας επιτρέψει να προχωρήσουμε θαρραλέα χωρίς να αποκάμουμε, όσο τρομεροί κι αν είναι οι εχθροί που μας σωρεύουν «αντιφάσεις» σε μια προσπάθεια να νικήσουμε το θάρρος μας.

ΑΠΟΔΩΣΤΕ ΤΟ ΚΑΛΟ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΚΟ

Ανεξάρτητα από την αντίθεση που μπορεί να έρθει εναντίον μας, πρέπει, ως μαθητές του Κυρίου, να συνεχίσουμε με την στενή οδό. Ως εκ τούτου, δεν πρέπει ποτέ να αποδώσουμε τίποτα εκτός από καλό σε αντάλλαγμα για το κακό. (Ρωμ. 12:21) Πρέπει να «εργαζώμεθα το καλόν προς πάντας» όσο έχουμε την ευκαιρία, και «μάάλιστα δε προς τους οικείους της πίστεως.» (Γαλ. 6:10) Το να κάνουμε το καλό μας πρέπει να συνεχίσουμε με συνέπεια μέχρι το τέλος του δρόμου, αν ελπίζουμε να είμαστε μεταξύ εκείνων που «εάν δεν αποκάμνωσιν, θέλουσι θερίσει

εν τω δέοντι καιρώ».

Το να αποδίδεις το καλό για το κακό είναι μια από τις ζωτικές δοκιμασίες της αληθινής εν Χριστώ μαθητείας. Το να γίνει αυτό, στο όνομα του Δασκάλου, θα είναι ένας από τους παράγοντες για την απόκτηση της θείας έγκρισης και μια θέση με τον Ιησού στην ένδοξη βασιλεία της ευλογίας που θα εδραιωθεί σύντομα. Το να αποδίδεις το καλό με το κακό σημαίνει να είσαι σαν τον Θεό. Το σχέδιο σωτηρίας του είναι μια αποκάλυψη του βαθμού στον οποίο αυτή η ιδιότητα της αγάπης επιδεικνύεται από αυτόν προς τον επαναστατημένο άνθρωπο. Πόσο σημαντικό είναι, λοιπόν, εκείνοι, τους οποίους σκοπεύει να χρησιμοποιήσει στο ευλογημένο έργο της συμφιλίωσης του κόσμου με τον εαυτό του, να αποδείξουν ότι, κατά βάθος, και με κόστος της ίδιας τους της ζωής, είναι αμετάκλητα αφοσιωμένοι στο καθήκον να παραδειγματίσουν αυτήν την αρχή, επειδή έχουν μάθει ότι είναι το θείο θέλημα για αυτούς και επειδή ξέρουν ότι είναι σωστό.

Για τον Δάσκαλο λέγεται ότι «υπέρ της χαράς της προκειμένης εις αυτόν υπέφερε σταυρόν, καταφρονήσας την αισχύνην». (Εβρ. 12:2) Έχουμε επίσης μπροστά μας μια χαρά—τη χαρά του θερισμού, στον κατάλληλο καιρό, αν δεν αποκάμουμε. Ελπίζουμε να “θερίσουμε” μια θέση με τον Ιησού στη βασιλεία, και μαζί του να μοιραστούμε το έργο της περαιτέρω επίδειξης της αγάπης του Πατέρα, διανέμοντας στον ετοιμοθάνατο κόσμο εκείνες τις ζωοποιές ευλογίες που τους κανόνισαν στο θείο σχέδιο και τους παρείχε ο θάνατος του Ιησού.

Όταν οι αμαρτωλοί προσπάθησαν να αντικρούσουν τον Ιησού, φώναξαν: «Άλλους

έσωσεν, ας σώση αυτόν». (Λουκάς 23:35) Πόσο λίγο ήξεραν ότι μέσω του θανάτου του αγόραζε την ευκαιρία για σωτηρία για αυτούς και για όλη την ανθρωπότητα. Έτσι, η υπομονή του στην αντίφαση έχει ως αποτέλεσμα τη μεγαλύτερη δυνατή ευλογία για εκείνους που έκαναν την αντίφαση. Αυτό θα είναι επίσης από την εμπειρία μας εάν ακολουθήσουμε τον Δάσκαλο μέχρι το θάνατο – πέφτοντας σε φαινομενική ήττα, αλλά, στην πραγματικότητα, σε ένδοξη νίκη. ■

